

MONI
STĂNILĂ
Ofsaid

NEMIRA

Director editorial: Alexandra RUSU
Coperta: Andrei MĂCEȘANU
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Svetlana CÂRSTEAN
Tehnoredactor: Magda BITAY

BURSELE
DE CREAȚIE
LITERARĂ
CĂRTUREȘTI

Prima parte a volumului a fost scrisă începând cu anul 2014.
Partea a doua a fost scrisă la Vila Ștefan Golescu din Câmpulung
în cadrul Burselor și rezidențelor de creație literară Fundația
Cărturești în parteneriat cu Asociația Maria și Pro PatrimONIO.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STĂNILĂ, MONI

Ofsaid / Moni Stănilă – București:
Nemira Publishing House, 2022
ISBN 978-606-43-1372-0

821.135.1

Moni Stănilă
OFSAID
© Nemira, 2022

Tiparul executat de tipografia ALPHA PRINT SRL

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1372-0

PARTEA I
JURNAL DE MICROBIST
(2014-2022)

Brazilia, 2014

I.

Două inimi se dau cap în cap,
mama și tata.

Buchete de copaci înghesuite la fereastră.

O toamnă colorată
nu e mare lucru. Cerșetorii nu sunt mai spectaculoși.

La fereastră fac cu mâna: salutare, lume.

Închid ochii, deschid larg ușile bibliotecii naționale,
dinăuntru iese un val de aer, care îmi răsfiră părul,
din spate se năpustește lumina. Par mai înaltă, mai slabă.

Sunt tânără și frumoasă ca Russel Crow în Gladiatorul.

O muzică rece, un fundal rece. Și inima mea lovește cerul.
Un toboșar cu capul în nori și picioarele-n lună.

Și eu ce să le spun?

Două lucruri m-au uimit în viață: ce a făcut Dostoievski în proză
și Manuel Neuer în propriul careu.

*

Deschid larg uşile bibliotecii naţionale,
dinăuntru iese un val de aer, care îmi răsfiră părul.
Din spate se năpusteşte lumina, par mai înaltă, mai slabă.
Sunt tânără şi frumoasă ca prinţii nelegitimi din serialele
coreene.

Ecoul redă răpăitul
de tobe şi înaintea ochilor apar aglomerări de scări rulante.
În faţa mea munţi de femei bătrâne,
vociferând în rusă politici despre Europa.

*

Pe stradă oamenii
întorc capul şi comentează.
mă strecor printre picioarele piţigoilor, am ochii în lacrimi,

nici un alt om acolo cu mine.
Nici o mână uriaşă nu se întinde
ca în ilustratele iehoviştilor.
Eu sunt mic şi rămân mică.

Mă sprijin de bordură
și fredonez Psalmul 140. Apuc cu ambele mâini
paltonul unui angajat.

Deschide larg ușile bibliotecii naționale,
dinăuntru iese un val de aer, care îmi răsfiră părul.
Din spate se năpustește lumina, par mai înaltă, mai slabă.

Sunt tânără și frumoasă ca umbra lui Mircea la Cozia.

2 .

Orice festival îmi dă starea de după.

O moarte parțială.

Și o mare oboseală. Cerul începe să piardă din lumină,
copacii se alungesc prin balcoanele încărcate cu puf de plop.

Apare frica. Ține și crește. Noaptea becul închide ochiul și
Sandu

se întoarce respirând în colțul lui, imagini neclare
mi se îmbulzesc în minte.

Tremur și tresar. Și n-am curajul să adorm. Mereu e o cădere,
o tresărire puternică.

Ar fi mult mai simplu de îndurat un coșmar în care
l-aș urmări cu toți fundașii pe Arjen Robben,
iar singura lui opțiune ar rămâne simularea unui fault în
atac.

3.

O pizza diavolo cât o umbrelă de la terasa din centru,
cât un balon zburător,
cât Național Arena de la Munchen, cu bucăți
de șuncă roșie, care să facă valuri
de mia san mia.

Zburam cu patinele unei prietene pe pârtia noastră
bifuncțională, patine
și sănii, cu bucăți de gheață curată – atunci cimitirul nu era
încă în inima pârtiei.

Abia începusem să merg la adunarea penticostală.
Nu de evanghelii eram încântată, cât de mine, când Marcel,
un tip din Deltă, a pus sechestru pe pârtie.

Copiii plângeau cu săniile parcate. Și când eram gata de o
artistică
bătaie pe patine mi-au răsunat în minte cuvintele Domnului
Iisus:
întoarce obrazul!
Așa că Marcel a început să îmi care pumni și patine.
Strigam: dă, mă, dă! ca să împlinesc Scriptura. Plină de mine
și fără reacție.
Parcă eram Bastian Schweinsteiger în finala cu Argentina,
un erou terfelit,
doar că eu n-am rezistat până la capăt. Am spus, bine, Iisus
nu vrea
să dau, dar tata?

(dacă mai vii bătută acasă îți trag și eu o mamă de bătaie)

La bibliotecă domnul Burac întreabă retoric de ce nu mai citește Manolescu,
iar Mihai refuză să intre în dialog. Așa că dosesc o țigară,
îmi mut scaunul fără sunet și tot fără sunet mă ridic, privind țintă
spre ușă, când șiretul bocancului stâng se infiltrează în gaica metalică
a bocancului drept.

Văd doar vitrinele de sticlă cu cărțile lui Goma și aud exclamațiile prelungi
ale celor prezenți. Nu știu cum am reușit în cădere o redresare spectaculoasă, ba
am și ajuns direct cu mâna pe clanța ușii.

Din cădere / ridicare, îmi aranjez părul cu mâna rămasă liberă
și zâmbesc spectatorilor. Sunt ca fotbalistul stelist
ce dădea gol din greșeală stârnind ovații,

asa că nu e de mirare că în capul meu un stadion întreg strigă „nicolițăăă”!